

UUSI
SUOMENNOS

Agatha
Christie

EIKÄ
YKSIKÄÄN
PELASTUNUT

WSOY

Agatha Christie®

EIKÄ YKSIKÄÄN
PELASTUNUT

SUOMENTANUT JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kymmenen pientä sotilaspoikaa -lorun suomentanut Alice Martinin
johtama Alicen alasin -suomennospaja 2018

Englanninkielinen alkuteos
And Then There Were None

Copyright © Agatha Christie Limited 1939
Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2019

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are
registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

www.agathachristie.com

ISBN 978-951-0-43065-1

PAINETTU EU:SSA

CARLOLLE ja MARYLLE
Tämä on heidän kirjansa,
rakkaudella heille omistettu.

Tekijän huomautus

KIRJOITIN TÄMÄN KIRJAN, koska sen perusajatus tuntui kiehtovalta kaikessa vaikeudessaan. Kymmenen ihmisen oli kuoltava ilman, että tarina kävisi naurettavaksi tai murhaajan henkilöllisyys olisi itsestään selvä. Kirja vaati valtavasti suunnittelua, ja olin lopulta tyytyväinen siihen, mitä olin saanut aikaan. Tarina oli selkeä ja eteni suoraviivaisesti, ja vaikka arvoitus vaikutti ratkaisemattomalta, sen selitys on täysin järkeenkäypä; itse asiassa minun oli pakko liittää kirjaan jälkisanat, joissa kaikki paljastetaan. Kirja sai hyvän vastaanoton ja kiittävät arvostelut, mutta tyytyväisin siihen olin minä itse, koska tiesin kaikkia arvostelijoita paremmin, kuinka vaikeaa sen kirjoittaminen oli ollut.

Agatha Christie

Luku 1

I

ENSIMMÄISEN LUOKAN TUPAKKAVAUNUSSA vastikään eläkkeelle jäänyt tuomari Wargrave tuprutteli sikaria ja silmäili kiinnostuneena *Timesin* politiikkasivuja.

Hän pani lehden pois ja katsoi ulos ikkunasta. Juna halkoi Somersetin maisemia. Hän vilkaisi kelloaan – vielä kaksi tuntia.

Hän kävi mielessään läpi kaiken, mitä lehdissä oli kirjoitettu Soldier Islandista. Alkujaan sen oli ostanut amerikkalainen miljonääri, joka oli ollut hulluna purjehdukseen – ja niinpä tuolle pienelle Devonin rannikolla sijaitsevalle saarelle oli rakennettu ylellinen nykyaikainen huvila. Pahaksi onneksi miljonäärin kolmas vaimo oli ollut onneton purjehtija, minkä vuoksi talo ja saari oli pantu myyntiin. Sitä oli mainostettu lehdissä suitsuttavin ylisanoin. Sitten olivat seuranneet ensimmäiset niukat tiedot siitä, että se oli myyty – tuntemattomalle ostajalle nimeltä herra Owen. Siitä oli käynnistynyt juorupalstojen huhumylly. Soldier Islandin olikin oikeasti ostanut neiti Gabrielle Turl,

Hollywoodin filmitähti! Hän halusi vetäytyä sinne rauhaan julkisuudelta! *Busy Bee* oli vihjaillut kautta rantain, että saaresta tulisi kuninkaallisten lomaviettopaikka?! *Herra Merryweather* oli kuullut puhuttavan, että se oli hankittu kuherruskuukautta varten – nuori lordi L oli viimein antautunut Cupidon edessä! *Jonas* tiesi varmasta lähteestä, että saaren oli ostanut amiraliteetti suorittaakseen siellä erittäin salaisia kokeita!

Soldier Island oli tosiaan kaikkien huulilla!

Tuomari Wargrave otti taskustaan kirjeen. Käsialasta oli lähes mahdoton saada selvää, vaikka sieltä täältä pistikin esiin hämmästyttävän selkeitä sanoja. *Rakas Lawrence... monta vuotta että en ole kuullut sinusta... tule ihmeessä Soldier Islandille... aivan lumoava paikka... niin paljon puhuttavaa... vanhoista ajoista... ollaan yhtä Luonnon kanssa... paistatellaan päivää... 12.40 Paddingtonista... tavataan Oakbridgessä... ja lähettäjä oli suurellisin kiehkuroin allekirjoittanut olevansa hänen ikuisesti Constance Culmington.*

Tuomari Wargrave jäi pohtimaan, milloin oikeastaan oli viimeksi tavannut lady Constance Culmingtonin. Siitä täytyi olla seitsemän – ei, kahdeksan vuotta. Lady Constance oli ollut lähdössä Italiaan paistattelemaan päivää ja olemaan yhtä Luonnon ja *contadinin* kanssa. Myöhemmin lady Constance oli kuuleman mukaan siirtynyt Syyriaan paistattelemaan päivää yhä kuumemmassa auringossa ja olemaan yhtä Luonnon ja beduiinien kanssa.

Constance Culmington, hän mietti itsekseen, oli

juuri sellainen nainen, joka saattoi hyvinkin ostaa saaren ja ympäröidä itsensä salaperäisyyden verholla! Tuomari Wargrave nyökkäsi hyväksyvästi omalle päätelmälleen ja antoi päänsä nuokahtaa...

Hän nukkui.

II

Kolmannen luokan osastossa viiden muun matkustajan kanssa istuva Vera Claythorne nojautui taaksepäin ja sulki silmänsä. Kuinka kuuma tänään olikaan matkustaa junalla! Olipa mukava päästä merenrantaan. Ja millainen paikka: todellinen onnenpotku! Loma-aikaan joutui yleensä kaitsemaan jonkun lapsilaumaa – sihteerin pestit olivat paljon harvemmassa. Edes välitystoimistossa ei ollut oltu kovin toiveikkaita.

Ja sitten oli tullut kirje.

»Olen saanut nimenne Skilled Women's Agencyn toimistosta, ja sieltä suositeltiin juuri teitä. Ymmärtääkseni teidät tunnetaan siellä henkilökohtaisesti. Maksan mielelläni teille palkan toiveenne mukaisesti ja pyydän, että olette käytettävissä elokuun 8. päivästä lukien. Tulkaa Paddingtonista 12.40 lähtevällä junalla, niin teitä ollaan vastassa Oakbridgen asemalla. Oheistan viisi yhden punnan seteliä matkakulujen kattamiseksi.

Teidän,

Una Nancy Owen.»

Ja kirjepaperin ylälaitaan oli leimattu osoite: *Soldier Island, Sticklehaven, Devon...*

Soldier Island! Eihän lehdissä ollut viime aikoina juuri muusta kirjoitettu! Kaikenlaisia vihjailuja ja kuttavia huhupuheita. Vaikka epäilemättä enimmäkseen pötyä. Talo kuitenkin oli varmasti miljonäärin rakennuttama, ja kertoman mukaan myös ylellinen kuin mikä.

Rankan lukukauden uuvuttama Vera Claythorne mietti: »Liikunnanopettajan työ huonossa koulussa on kyllä koiranvirka... jos joskus pääsisin edes kunnan kouluun.»

Ja sitten hänen sydäntään puristi kylmä rengas, kun hän ajatteli: »Mutta saan kiittää onneani, että minulla on edes sellainen paikka. Kuolinsyöntutkinta ei herätä luottamusta, vaikka minut vapautettiin epäilyksistä kokonaan!»

Kuolinsyöntutkija oli jopa onnitellut häntä mielenmaltista ja rohkeudesta, hän muisteli. Tutkinta ei olisi voinut mennä paremmin. Ja rouva Hamilton oli ollut ystävällisyyden perikuva – kun taas Hugo – *mutta hän ei ajattelisi Hugo!*

Äkkiä häntä puistatti vaunun kuumuudesta huolimatta, ja hän toivoi, ettei sittenkään olisi matkalla merenrantaan. Hän näki taas kaiken silmiensä edessä: *Cyrlin pää keikkui aalloilla matkalla kallion suuntaan...* Ylös alas – ylös alas... Ja hän itse kauhoi perässä harjaantunein, vaivattomin vedoin, halkoi aaltoja, vaikka tiesi, että ei ehtisi ajoissa...

Meri – sen syvä lämmin sini – raukeat aamut hiekkalla – ja Hugo – Hugo, joka oli sanonut rakastavansa häntä...

Hän ei saanut ajatella Hugoa...

Hän avasi silmänsä ja katsoi tuimasti vastapäätä istuvaa miestä. Pitkä mies, ruskettuneet kasvot, hailakat silmät liian lähellä toisiaan, suu ylimielinen, lähes julma.

Hän ajatteli hiljaa mielessään:

Tuo mies on varmasti käynyt ties missä mielenkiintoisissa maailmankolkissa ja nähnyt yhtä ja toista...

III

Philip Lombard arvioi vastapäätä istuvan tytön yhdellä salavihkaisella vilkaisulla ja mielti:

»Hyvin viehättävä – vaikka ehkä hiukan opettajatyyppejä.»

Asiallinen mimmi, hän arveli – osaa pitää puolensa – niin sodassa kuin rakkaudessa. Mitenkähän hänen kanssaan mahtaisi pärjätä?

Hänen kulmansa vetäytyivät kurttuun. Ei, lopeta tuo alkuunsa. Hän oli nyt liikkeellä työasioissa. Hän ei saanut ajatella muuta kuin tehtäväänsä.

Mutta mitä nyt oikein mahtoi olla tekeillä? hän mielti. Pikku juutalainen oli ollut niin hemmetin salaperäinen.

»Ottakaa tai jättäkää, kapteeni Lombard.»

Hän oli vastannut mieltiväisesti:

»Ja sanoitte siis sata guinea?»

Hän oli toistanut summan muina miehinä, aivan kuin sata guineaa ei olisi ollut hänelle raha eikä mikään. *Sata guineaa*, kun hänellä oli tuskin varaa seuraavaan kunnan ateriaan! Vaikka hänestä kyllä tuntui, ettei pikku juutalaista sillä petetty – se juutalaisissa juuri oli kirottua, raha-asioissa heitä ei pystynyt petkuttamaan – ei sitten millään!

Hän oli sanonut samaan huolettomaan sävyyn:

»Ja ette pysty siis kertomaan mitään sen tarkemmin?»

Herra Isaac Morris oli pudistanut pientä kaljua päätänsä hyvin päättäväisesti.

»En, kapteeni Lombard. Siinä kaikki. Päämieheni tietojen mukaan teidät tunnetaan miehenä, joka selviää tiukoissakin paikoissa. Minulla on valtuudet luovuttaa teille sata guineaa, ja vastineeksi niistä matkustatte Devoniin Sticklehavenin kylään. Lähin rautatieasema on Oakbridge. Teitä ollaan asemalla vastassa, ja saatte autokyydin Sticklehaveniin, mistä moottorivene vie teidän Soldier Islandille. Saarella olette päämieheni käytettävissä.»

Lombard tokaisi:

»Kuinka pitkään?»

»Korkeintaan viikon päivät.»

Kapteeni Lombard sukki pieniä viiksiänsä ja sanoi:

»Ymmärrätte tietysti, etten voi ryhtyä mihinkään – laittomaan?»

Puhuessaan hän vilkaisi vastapuolta terävästi. Herra Morrisin paksuilla semiittisillä huulilla näkyi pieni hymyn häivähdys, kun hän vastasi painokkaasti:

»Jos teille ehdotetaan jotakin laitonta, teillä on tietenkin täysi oikeus vetäytyä tehtävästä.»

Se pieni lipevä raakalainen oli hemmetti sentään hymillyt! Aivan kuin olisi tiennyt, ettei lainkuuliaisuus ollut aina ollut Lombardille ehdoton edellytys...

Lombardin omat huulet raottuivat hymyyn.

Hän oli tosiaan kerran tai pari ottanut melkoisen riskin! Mutta aina hän oli selvinnyt! Ja jos totta puhuttiin, hän oli mies, joka ei pahemmin keinoja kaihtanut...

Juuri niin – mies, joka ei pahemmin keinoja kaihtanut. Hänestä tuntui, että olost Soldier Islandilla tulisi vielä hauskaa...

IV

Neiti Emily Brent istui tapansa mukaan tikkusuorana tupakoimattomien vaunun penkillä. Hän oli kuusikymmentäviisivuotias eikä suvainnut vetelyyttä. Hänen isänsä, vanhan koulukunnan eversti, oli aina korostanut hyvän ryhdin merkitystä.

Nuori sukupolvi oli häpeällisen veltto – niin ryhtinsä puolesta kuin *kaikissa muissakin suhteissa...*

Hurskautta ja vankkumattomia periaatteita henkivä neiti Brent istui täpötäydessä kolmannen luokan osastossa ja uhmasi riemumielin sen tukalaa kuumuutta ja yleistä epämukavuutta. Ihmiset valittivat nykyään aivan kaikesta! He halusivat puudutuksen, kun heiltä vedettiin hampaita – ottivat unilääkettä, jos eivät saaneet unta – halusivat nojatuoleja ja tyynyjä, ja tytöt

päästivät itsensä lojumaan sohvilla miten milloinkin ja makasivat kesät rannalla puolialastomina.

Neiti Brentin suu puristui viivaksi. Muutamien sie-täisi tosiaan kuulla kunniansa.

Hän muisti viime vuoden kesäloman. Tällä kertaa kaikki olisi kuitenkin tosin. Soldier Island...

Hän kävi taas mielessään läpi kirjeen, jonka oli luke-nut niin monta kertaa.

Hyvä neiti Brent,

toivottavasti muistatte minut? Olimme molemmat Bel-havenin täysihoidolassa elokuussa joitakin vuosia sitten, ja meillä tuntui olevan paljon yhteistä.

Olen nyt avaamassa omaa täysihoidolaa saarelle Devonin rannikolle. Minusta tuntuu, että nykymaail-massa olisi kysyntää lomavietto paikalle, jossa saa oikeaa kotiruokaa ja asukkaat ovat järkeviä kunnon ihmisiä. Ei tätä alastomuutta ja gramofonin soittoa yökaudet. Olisin hyvin mielissäni, jos haluaisitte viettää kesälomanne Sol-dier Islandilla – aivan ilmaiseksi – minun vieraanani. Sopsisiko elokuun alku? Ehkäpä 8. päivä?

Suosioonne sulkeutuen,

U.N.O—»

Keneltä kirje oli? Allekirjoituksesta ei tahtonut saada mitään selvää. Emily Brent mietti harmissaan: »Monilla on niin kammottavan epäselvä nimikirjoitus.»

Hän kävi mielessään läpi Belhavenin vieraita. Hän oli ollut siellä kahtena kesänä peräkkäin. Oli se mukava keski-ikäinen nainen – neiti – neiti – mikä hänen nimensä taas olikaan? – hänen isänsä oli ollut kaniikki. Ja oli rouva Olton – Ormen – ei, aivan varmasti *Oliver!* Kyllä, Oliver.

Soldier Island! Lehdessä oli kirjoitettu Soldier Islandista – jotakin filmitähdestä – vai sittenkin amerikkalaisesta miljonääristä?

Vaikka eihän saarista välttämättä tarvinnut maksaa kauhean paljon – elämä saarella ei sopinut kaikille. Ajatus saarella asumisesta kuulosti romanttiselta, mutta hetken sitä kokeiltuaan monet huomasivat, kuinka hankalaa se oli, ja myivät saarensa pois oikein mielellään.

Emily Brent ajatteli: »*Ainakin pääsen lomalle ilmaiseksi.*»

Kun hänen tulonsa olivat huvenneet niin vähiin ja sijoituksetkin menestyivät kehnosti, se tosiaan oli painava näkökohta. Kunpa hän vain olisi muistanut vähän enemmän rouva – vai sittenkin neiti? – Oliverista.

V

Kenraali Macarthur katsoi ulos vaunun ikkunasta. Juna oli juuri tulossa Exeteriin, missä hänen täytyi vaihtaa. Hemmetti sentään, että nämä paikallisjunat osasivat olla hitaita! Hänen määränpäähensä, Soldier Islandille, ei ollut juuri mikään matka linnuntietä.

Hänelle ei ollut vielääkään selvinnyt, kuka se Owen oikein oli. Ilmeisesti joku Spoofo Leggardin kaveri – ja Johnnie Dyerin.

»– pari vanhaa kamuasi on tulossa niin ikään – olisi mukava jutella menneistä.»

No, hänestä tosiaan olisi mukava jutella menneistä. Hänestä oli viime aikoina tuntunut, että vanhat armeijakaverit pikemminkin karttoivat häntä. Sen yhden kirotun huhun takia! Eikö se Herran tähden ollut jo kohtuutonta – siitä oli sentään kolmekymmentä vuotta! Armitage oli varmaankin puhunut. Hemmetin nulikka! Mitä hän mistään tiesi? Mutta sellaisia oli nyt turha murehtia! Sitä vain saattaa joskus kuvitella – kuvitella, että muut katsovat kieroon.

Soldier Island olisi kyllä mielenkiintoista päästä näkemään. Siitä puhuttiin vaikka mitä. Mutta olisiko tosiaan mahdollista, että amiraliteetti tai sotaministeriö tai ilmavoimat olisivat saaneet sen käsiinsä...

Talon oli rakentanut nuori Elmer Robson, amerikkalainen miljonääri. Se oli maksanut monta tuhatta punttaa, tai niin ainakin väitettiin. Kaikki ylellisyydet, mitä kuvitella saattoi...

Exeter! Ja tunnin odotus! Eikä hän halunnut odottaa. Hän halusi jo päästä jatkamaan matkaa...

VI

Tohtori Armstrong ajoi Morrisillaan Salisburyn tasan-
gon poikki. Häntä väsytti... menestyksellä oli hintansa.
Kerran hän oli istunut vastaanotollaan Harley Streetillä
asianmukaisesti vaatetettuna, ympärillään uudenaikai-
simmat laitteet ja ylellisimmät kalusteet, mitä rahalla
vain sai, ja odottanut potilaita tuleviksi – odottanut
tyhjän päivän toisensa jälkeen, että hänen hankkeensa
menestyisi tai kaatuisi...

No, se oli menestynyt! Hänellä oli käynyt tuuri! Ja
tietysti hän oli ollut myös taitava. Hän oli hyvä työssään
– mutta se ei vielä taannut menestystä. Piti olla myös
onnea. Ja sitä hänellä oli ollut! Yksi nappiin osunut
diagnoosi, pari kiitollista naispotilasta – naisia, joilla oli
rahaa ja valtaa – ja sana levisi. »Kokeilisit Armstrongia
– nuori mies – mutta niin pätevä – Pam oli ravannut
lääkäriltä toiselle vuosikaudet, mutta Armstrong tiesi
heti, mikä häntä vaivasi!» Lumipallo oli lähtenyt vie-
rimään.

Ja nyt tohtori Armstrong oli vakiinnuttanut ase-
mansa. Hänen päivänsä olivat täysiä. Vapaa-aikaa
ei juuri ollut. Niinpä hän oli tänä elokuun aamuna
kiitollinen siitä, että oli päässyt lähtemään Lontoosta
edes muutamaksi päiväksi, lomailemaan saarelle De-
vonin rannikolle. Vaikka ei hän periaatteessa edes ollut
lomalla. Hänen saamansa kirjeen sanamuodot olivat
olleet epämääräisiä, mutta samassa kuoressa seuran-
neessa sekissä ei ollut mitään epämääräistä. Huima
palkkio. Owenit nähtävästi kylpivät rahassa. Ilmeisesti

hankalanpuoleinen tilanne: aviomies oli huolissaan vaimonsa terveydestä ja halusi kuulla lääkärin mielipiteen, mutta niin, ettei vaimo säikähtäisi. Vaimo ei suostunut menemään lääkäriin. Hänen hermonsä –

Hermot! Tohtorin kulmakarvat kohosivat. Naiset ja heidän hermonsä! No, toisaalta sillä tienasi hyvin. Puolet hänen naispotilaistaan kärsi ainoastaan pitkäsytymisestä, mutta auta armias, jos sen meni sanomaan heille! Ja löytyihän heiltä yleensä sitten jotain pientä vikaa jostakin.

»Hieman erikoinen mutta hyvänlaatuinen häiriö teidän (jokin vaikea sana), ei mitään vakavaa. Hoidetaan pois, se käy helposti.»

No, olihan lääketiede loppujen lopuksi enimmäkseen uskolla parantamista. Ja hän osasi käsitellä potilaita – herättää toivoa ja valaa luottamusta.

Onneksi hän oli pystynyt kokoamaan itsensä sen jutun jälkeen silloin kymmenen – ei, viisitoista vuotta sitten. Se oli ollut täpärällä! Hän oli käynyt romahduksen partaalla. Järkytys oli kuitenkin palauttanut hänet tolkkuihinsa. Hän oli lopettanut juomisen kokonaan. Mutta se oli Herra varjele ollut pienestä kiinni...

Kuului korviasärkevä torven mylvähdyks, ja valtava Super-Sports Dalmain ampaisi hänen ohitseensa sadan kolmenkymmenen kilometrin tuntivauhdilla. Tohtori Armstrong oli ajaa pahki pensasaitaan. Niitä nuoria tolvanoita, jotka kaahasivat maanteitä pitkin ja poikin. Sietämätöntä porukkaa. Vähältä piti, ettei äskenkin käynyt pahasti. Hemmetin maantiegangsteri!

VII

Autossaan kohti Meren kaupunkia kiitävä Tony Mars-ton ajatteli:

»Kauheasti noita köröttelijöitä nykyään. Aina tien tukkona. Ja ajavat keskellä tietä totta kai! Englannissa liikenne on muutenkin toivotonta... Toista se on Rans-kassa, siellä saa painaa nasta laudassa...»

Pitäisikö pysähtyä lasilliselle vai jatkaa matkaa? Ai-kaahan oli! Matkaa oli jäljellä vain reippaat sataviisi-kymmentä kilometriä. Gini ja inkivääriolut maistuisi. Että osasi olla kuuma päivä!

Saarella olisi varmasti mukavaa – jos sää pysyisi hyvänä. Keitä ne Owenit oikein olivat, hän mietti. Rikkaita varmaankin, ja öykkäreitä luultavasti myös. Badgerilla oli ihme vaisto, jolla hän löysi sellaiset tyy-pit. Vaikka pakkohan hänen oli, kun hänellä itsellään ei ollut pennin hyrrää...

Toivottavasti juomapuoli on kunnossa. Näistä nou-sukkaista, joilla ei ollut vanhaa rahaa, ei koskaan tien-nyt. Harmi ettei se juttu Gabrielle Turlista ja Soldier Islandista ollut totta. Hän olisi viihtynyt filmitähtien seurassa.

No, kai siellä muutama tyttö olisi joka tapauksessa...

Astuttuaan ulos hotellin baarista hän venytteli, rap-sutteli itseään, haukotteli ja nousi Dalmainiin.

Joukko nuoria naisia katseli häntä ihailleen – pitkää sopusuhtaista vartaloa, tuulen tuivertamaa tukkaa, päi-vettyneitä kasvoja ja läpätunkevan sinisiä silmiä.

Hän päästi kytkimen ylös, ja auto loikkasi ärjäh-

täen kapealle kadulle. Vanhoja ukkoja ja juoksupoikia pakeni hänen tieltään. Jälkimmäiset katselivat autoa ihailleen.

Anthony Marston jatkoi riemukasta kulkuaan.

VIII

Herra Blore oli tulossa paikallisjunalla Plymouthista. Osastossa oli hänen lisäksi vain yksi matkustaja, vanha merikarhu, jolla oli vetistävät silmät. Nyt ukko oli nukahtanut.

Herra Blore teki huolellisesti merkintöjä muistikirjaansa.

»Siinä on koko joukko», hän mutisi itsekseen. »Emily Brent, Vera Claythorne, tohtori Armstrong, Anthony Marston, vanha tuomari Wargrave, Philip Lombard, kenraali Macarthur CMG, DSO, ja heidän lisäksi miespalvelija ja vaimo: herra ja rouva Rogers.»

Hän sulki muistikirjan ja työnsi sen takaisin tasukuunsa. Hän vilkaisu nurkassa nukkuvaa miestä.

»Viimeinen tuoppi taisi olla liikaa», hän diagnosoi paikkansapitävästi.

Hän kävi tilanteen läpi mielessään tarkasti ja kohta kerrallaan.

»Pitäisi olla helppo homma», hän pohdiskeli. »En ymmärrä, mikä voisi mennä pieleen. Kunhan ulkomuoto vain menee täydestä.»

Hän nousi tutkimaan kuvajaistaan peilistä. Kasvot viiksineen loivat hiukan sotilaallisen vaikutelman.

»Agatha Christien mestari-teos.»

– SPECTATOR

Syrjäiselle saarelle on kutsuttu kymmenen toisilleen tuntematonta vierasta. Isäntää vain ei näy. Heti tuloiltana vieraille soitetaan gramofonilevyiltä viesti, jossa jokaista vierasta vuoron perään syytetään murhasta. Sitten alkaa tapahtua. Vieraista yksi toisensa perään kuolee.

Pöydällä on aluksi kymmenen posliinista sotilaspoikaa rivissä, mutta jokaisen uhrin myötä pöydältä katoaa yksi sotilas. Koska ulkopuolisia ei ole, joku huoneessa olijoista on syyllinen. Kuka?

»Koko juttu on täysin mahdoton ja kerta kaikkiaan kiehtova!

Tämä on kaikkein hämmäntävin arvoitus,
jonka Agatha Christie on koskaan kirjoittanut.»

– NEW YORK TIMES

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-43065-1